

De herinnering

De herinnering

Johan van Caeneghem

Auteur: Johan van Caeneghem

Coverfoto: Colette Luyten

ISBN:9789465121932

© Johan van Caeneghem

Brave New Books 2024

In dit boek wordt geciteerd uit:

'Light my Fire'

© The Doors.

'Love Me Two times'

© The Doors.

'Winter Song'

© Bruce Springsteen.

'Hamlet'

William Shakespeare.

De Bijbel, Het Nieuwe Testament.

Noordland is een fictief land in Europa.

De hoofdstad is Vrijborg.

Men betaalt er met Noordlandse kronen.

Toeristen bezoeken het graag wegens zijn gevarieerd landschap.

Je vindt er zowel fjorden en stranden als bergen en bossen.

De Nevet is een belangrijke rivier.

1 / vrijdag 4 oktober 2024

'Twijfel aan het vuur van de sterren,
Twijfel aan de baan van de zon,
Twijfel dat de waarheid een leugen is,
maar twijfel niet aan mijn liefde ...'

Mia Tomlins stem weerkaatste tegen de muren van de lege kamer.
Ze prevelde de verzen als in een gebed en dacht aan vroeger, toen ze de woorden had neergeschreven en aan de man in de kamer had gegeven.

'Twijfel aan het vuur van de sterren,
Twijfel aan de baan van de zon ...'

In het hier en nu lag de man met zijn rug tegen de muur, naast de open haard van de woonkamer. Zijn ogen waren opengesperd, alsof hij was ontwaakt uit een boze droom en ook zijn mond gaapte als om te protesteren.

Zijn glas was op de stenen vloer gevallen en de scherven lagen in een plas verspilde schuimwijn. Het hare stond naast de fles op de schoorsteenmantel.

Ze moest opruimen en vertrekken.

Ze nam de nog halfvolle fles en goot die leeg in het plantsoen naast de voordeur, deed fles en haar intacte glas in een tas, maar liet de scherven en splinters van het andere glas liggen.

Ze keek nog even naar de man.

Op zijn borst bloeide een roos die binnenin hem wellicht nog verder openging. Het stiletto mes, waarmee ze hem had neergestoken, had ze aan één van zijn broekspijpen schoongeveegd en in de tas gestoken.

Ook de cassetterecorder, die aan het raam had gestaan en waaruit

enkele minuten geleden nog muziek had geklonken, zat weer in de tas. Ze moest wegwezen.

Niet omdat ze vreesde dat er iemand naar het huis zou komen, dat afgelegen aan het einde van een privéweg lag. Maar ze moest zich van hem losmaken. Voor eens en voor altijd.

‘Twijfel niet aan mijn liefde!’ zei ze nog eenmaal luidop, maar nu op cynische toon.

Dan draaide ze hem de rug toe.

Ze liep het huis uit en stapte in haar witte BMW x3.

De zon was al behoorlijk naar de horizon gezakt. Het was een mooie dag geweest.

‘Een mooie dag met een fataal einde,’ dacht Mia. ‘Zoals sommige mooie verhalen, die illusies blijken te zijn.’

Ze startte, reed de tweehonderd meter lange privéweg op en wierp via haar spiegel nog een blik op het huis, dat middenin grasland lag.

Even later draaide ze de N10 op, richting Vrijborg.

Ze zag de Jeep niet die schuin tegenover de privéweg op een zijpad van de N10 onder een boom stond.

Daarin zat de 35-jarige Erland Brix, die haar met matige belangstelling zag wegrijden, maar toch de nummerplaat van haar auto in zijn geheugen prentte, omdat zijn geheugen nu eenmaal fotografisch was: VR2802. Dat geheugen kwam Erland vaak van pas, maar soms hinderde het hem ook.

Soms wilde hij gewoon niets onthouden en met een lege kop door de dag gaan.

Toen de BMW in de verte was verdwenen, startte Erland zijn Jeep, stak de N10 over en reed naar het huis. Een Jaguar SUV stond wat opzij op het grasveld. Met deze auto had Erland Andrew Mortensen nog niet gezien, maar wellicht had de makelaar meer dan één auto.

Kan hij zich veroorloven, dacht Erland, met de extra's die hij elke

maand in het zwart opstrijkt.

Andrew kwam niet naar buiten om hem te begroeten en ook dat was niet verwonderlijk, want hij was niet bepaald vriendelijk.

Erland parkeerde, stapte uit, liep naar de voordeur en belde aan. De bel galmde in het lege huis, maar hij hoorde niet meteen naderende voetstappen. Na nog twee keer bellen probeerde hij de voordeur die niet op slot bleek.

‘Mijnheer Mortensen! Ik ben er!’

Er kwam geen antwoord.

Erland checkte zijn telefoon. Andrew had hem geen nieuw bericht gestuurd. In zijn laatste bericht had hij hem opgedragen aan de N10 te wachten tot zijn cliënt was vertrokken.

‘Mijnheer Mortensen ...!’

Erland liep naar het einde van de gang naar een openstaande deur, die naar de woonkamer leidde.

Hij voelde een schok van verbazing toen hij Andrews levenloze lichaam naast de open haard zag, maar herstelde zich meteen en trok zijn pistool uit de holster aan zijn heup.

Hij ging de woonkamer in, keek achter de deur, checkte alle hoeken en een aangrenzende, kleinere ruimte en luisterde.

Het was stil in het huis.

Er was niemand.

Hij was alleen met het lijk.

Hij liep er naartoe, boog door de benen en onderzocht de wonde in de borst.

Die was smal, maar diep. Iemand had Andrew neergestoken. De vrouw in de BMW? Of had ook zij Andrew dood aangetroffen en was ze gevluht? Erland bestudeerde de glasscherven naast het lijk. Blijkbaar had Andrew vlak voor zijn dood iets gedronken. De scherven leken van een champagneglas te zijn. Erland dipte een vinger in de plas op de vloer, rook eraan en legde zijn vinger op zijn tong.

Wel degelijk champagne, besloot hij.

Hij ging weer rechtop staan en zuchtte. Dit zouden zijn opdrachtgevers niet prettig vinden.

Hij nam zijn telefoon en vormde een nummer.

Een vrouwenstem antwoordde:

‘Ja?’

‘Er is een probleem.’

‘Hoezo?’

‘Ik kan hem het geld niet geven.’

‘Waarom niet?’

‘Hij ligt hier dood. Neergestoken.’

‘Door wie?’

‘Dat weet ik niet. Maar ik heb een vrouw zien wegrijden.’

‘Zoek uit wie dat is. Dat lukt toch, hoop ik?’

‘Dat denk ik wel,’ zei Erland.

2 / maandag 7 oktober 2024

‘Is hier eerst gevierd en dan vermoord? Of omgekeerd?’

Eelco Simmel vroeg het ernstig, zonder een zweem van sarcasme.

Was de patholoog-anatoom in een slecht humeur? vroeg Martin zich af.

Want sarcasme was bij Eelco vaak een blijk van het omgekeerde.

‘En is dat van belang?’ kaatste Martin even ernstig terug.

‘Dat zal jij moeten uitzoeken, beste Martin. Ik weet nog niet wat hier gedronken is, maar afgaande op de vorm van die scherven, zou dat weleens champagne of cava kunnen zijn. En die wonde lijkt door een steekwapen te zijn toegebracht. Goed gedaan, trouwens. recht in het hart. Lang heeft hij niet meer geleefd.’

‘Andrew Mortensen,’ las Martin van een identiteitsbewijs. ‘Makelaar in Immink. Maar hij doet ook veel zaken in Vrijborg. Hij had hier volgens een bediende van zijn bureau vorige vrijdag een afspraak met een cliënt. Dus heeft hij hier een heel weekend gelegen.’

‘Vermoedelijk,’ zei Eelco. ‘Misschien is hij na die afspraak weggegaan en elders vermoord en weer hierheen gebracht.’

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk,’ zei Martin, om zich heen kijkend. Rechercheurs van de Forensische Dienst zochten naar sporen en namen foto’s. Dat deden ze in het hele huis, dat acht slaapkamers telde en minstens tweemaal zo groot was als Martins villa in de Vrijborgse Groenwijk.

‘Mij ook,’ zei Eelco. ‘Maar helemaal uitsluiten kan je het niet. Hij is in elk geval langer dan vierentwintig uur dood. Wie heeft hem gevonden?’

‘Diezelfde bediende, Sara heet ze. Mortensens vrouw belde deze morgen naar het kantoor, omdat haar man in het weekend niet was thuisgekomen. Hij nam ook zijn telefoon niet op. Sara is dan maar hierheen gereden. De plaats van afspraak wist ze wel. Ze was erg overstuur.’

‘Dat zal wel,’ zei Eelco. ‘De plotse confrontatie met een lijk is altijd schokkend.’

Nu klonk er medeleven in Eelco’s stem. Was hij misschien gedeprimeerd? Martin kende Eelco al jaren en wist dat hij geen gevoelloze man was, maar wel gehard door zijn beroep en niet gauw geneigd om zijn emoties te laten blijken.

Ilja Beck kwam de kamer ingelopen.

‘Weinig of geen bandensporen op die stenen oprit, vrees ik. En ook geen voetafdrukken.’

‘Door het droge weer van de laatste dagen,’ zei Eelco.

Nog maar eens Murphy, dacht Martin. Die bemoeide zich iets te vaak met criminele zaken.

‘Kijk eens naar die broek,’ zei Eelco, naar de benen van het slachtoffer wijzend. ‘Daar heeft onze dader zijn wapen aan schoongeveegd. Wat zegt dat over hem? Of haar?’

‘Weinig respect,’ probeerde Ilja. ‘Als dat er al is tussen dader en slachtoffer.’

‘Toch wijst het champagneglas op een min of meer aangenaam moment,’ zei Eelco.

‘Bedrieglijk aangenaam,’ zei Martin.

‘Inderdaad,’ zei Eelco. ‘Maar de reden daarvoor zal jij hopelijk wel uitvissen.’

‘Hopelijk,’ zei Martin.

Hij volgde Eelco naar buiten waar rechercheurs de oprit, het grasland en het plantsoen rond het huis onderzochten.

‘Groot genoeg voor jou?’ vroeg Eelco, knikkend naar het huis.

‘Een huis mag voor mij ruim zijn,’ zei Martin, ‘maar erin verdwalen wil ik toch niet. Dit is op het randje, vind ik.’

‘Toekomstige bewoners zullen hier wel rustig wonen,’ zei Eelco. ‘Als er al bewoners zullen zijn.’

‘Hoezo?’ vroeg Martin.

‘Niet iedereen is tuk op te gaan wonen in een huis waar iemand vermoord is.’

Of waar iemand zelfmoord heeft gepleegd, dacht Martin, denkend aan een vorige zaak. Hij voelde nu wel degelijk somberheid van Eelco op hem afstralen en overwoog om te vragen hoe het met hem ging. Maar voor hij de kans kreeg, nam de twee meter lange patholoog-anatoom afscheid en reed in zijn Range Rover weg.

Hij passeerde op de privéweg Lin Simona en Seppe Sandberg, die in Lins Subaru Sport kwamen aangereden.

Lin stapte kweik zoals altijd uit de auto en Seppe zag er al even sportief uit. Lin liep nog altijd marathons en speelde basketbal in het korpsteam en Seppe had onlangs toegegeven regelmatig naar de fitness te gaan.

‘Een buurtonderzoek kan je hier wel vergeten,’ zei Lin.

‘Omdat er geen buurt is,’ vulde Seppe aan. ‘De dichtsbijzijnde huizen staan op zowat drie kilometer hiervandaan.’

‘Camera’s?’ vroeg Martin.

‘Niet meteen, vrees ik,’ zei Lin. ‘Net voor je Immink of Vrijborg inrijdt natuurlijk wel, maar of we daar veel aan zullen hebben ...’

‘Is te betwijfelen,’ zei Martin. ‘We zullen dan maar eens met mevrouw Mortensen gaan praten.’

Met *we* bedoelde hij zichzelf en Lin. Seppe en Ilja zouden in Ilja’s Alfa Romeo naar de Kubus rijden, het politiekantoor in Nieuw Vrijborg. Martin reed in zijn Volvo s60 achter Lin aan, richting Immink, en hoopte dat ze het gaspedaal niet te diep zou induwen.

3 / maandag 7 oktober 2024

Lena Mortensen woonde in een riante villa aan de rand van Immink, een stad met honderdduizend inwoners, vijftientig kilometer ten noorden van Vrijborg.

Veel was er niet te zien, behalve een middeleeuwse burcht bovenop een berg. Maar blijkbaar was het een goede uitvalsbasis voor Makelaardij Mortensen.

Twee medewerkers van slachtofferhulp hadden mevrouw Mortensen het slechte nieuws al gemeld en namen afscheid toen Martin en Lin aankwamen.

‘Bent u zeker dat we niet langer moeten blijven?’ vroeg één van hen. ‘Heel zeker,’ zei Lena.

Toen de medewerkers vertrokken waren, stelden Martin en Lin zichzelf voor en betuigden hun medeleven. Lena ging hen voor naar de woonkamer die bijna zo ruim leek als de plaats delict.

Ze droeg een zwarte pantalon en trui, alsof ze gekleed was voor de gelegenheid.

Martin klasseerde de gedachte voorlopig als toeval.

Ze gingen zitten in het luxueuze lederen salon. Lena’s gezicht was bleek, maar zorgvuldig opgemaakt. Als ze al had gehuild dan hadden de tranen haar make-up niet aangetast.

‘Die mensen van slachtofferhulp raadden mij af naar Andrew toe te gaan ...’

‘We mogen u daar niet toelaten,’ zei Martin. ‘Wegens het sporenonderzoek. En ook de wetsdokter moet ongestoord kunnen werken. We zullen u wel vragen uw man te identificeren in het mortuarium, zodra u daar klaar voor bent.’

‘Ik ben er klaar voor, hoofdinspecteur, geen probleem. Maar hoe moet ik Sam vertellen dat zijn papa dood is?’

‘Sam is jullie zoon?’ vroeg Lin.

‘Ja. Hij is acht jaar. Flinke kerel al. Maar dit gaat hij niet begrijpen.’

‘Slachtofferhulp heeft psychologen die u daarbij kunnen helpen,’ zei Martin.

‘O, maar Sam heeft al een psycholoog om zijn angst voor water te overwinnen. Hij kan nog altijd niet goed zwemmen.’

‘Waar is Sam nu?’ vroeg Lin.

‘Elka, onze au pair, heeft hem deze morgen naar school gebracht. Hij was zo opgewekt... Hoe moet ik straks ...?’

Lena bedekte haar gezicht even met haar lange, elegante handen, herpakte zich dan en keek de rechercheurs weer aan.

‘Wat is er met mijn man gebeurd?’

‘Hij is vermoord, vrees ik,’ zei Martin. ‘Volgens de eerste vaststellingen zou hij zijn neergestoken. Zijn lichaam lag in de woonkamer van het huis waar hij een afspraak had met een nog onbekende cliënt.’

‘Wanneer hebt u uw man voor het laatst gezien, mevrouw Mortensen?’ vroeg Lin.

‘Het laatst? Dat was vrijdagmorgen, toen hij naar kantoor vertrok.

Normaal zou hij vroeg in de namiddag thuiskomen, maar toen belde hij om te zeggen dat hij die afspraak had en dat die kon uitlopen.’

‘Maar hij kwam niet naar huis,’ zei Martin.

‘Inderdaad,’ zei Lena. ‘En dat verbaasde mij niet.’

‘Hoezo?’ vroeg Lin, die af en toe iets noteerde.

Lena zuchtte.

‘Andrew en ik leiden de laatste jaren ons eigen leven, zoals dat heet.

Daardoor zijn we niet altijd samen wanneer we misschien samen zouden moeten zijn en weten we ook niet altijd van elkaar wat we doen. En met wie.’

‘Bedoelt u dat Andrew een buitenechtelijke relatie had?’ vroeg Lin.

‘Dat weet ik dus niet. Misschien had hij wel meerdere relaties. Hij was in elk geval vaak van huis. Soms wel een week. Hij beweerde dat het

ook met zijn werk te maken had, maar ik vermoed dat werk en plezier bij Andrew vaak samen gingen.’

‘En daar had u geen problemen mee?’ vroeg Martin.

‘In het begin wel. Maar gaandeweg niet meer. Sommige dingen moet je aanvaarden. Relaties veranderen toch na een tijd?’

‘En hebt u andere relaties?’ vroeg Lin.

‘Eén keer geprobeerd. Maar dat is zo slecht afgelopen, dat ik me er sindsdien niet meer aan waag. Ik concentreer me op Sam. Die heeft me hard nodig. En dat zal voortaan nog meer zo zijn...’

‘Hebt u een beroep?’ vroeg Lin.

‘Ik ben illustratrice. Maar niet fulltime. Ik neem af en toe opdrachten aan en werk dan thuis, zoals vorige vrijdag.’

‘Zou het kunnen dat die cliënt met wie Andrew een afspraak had, meer was dan een cliënt?’ vroeg Martin.

‘Dat zou best kunnen,’ zei Lena met een bitter lachje.

‘Het verbaast u niet dat uw man soms niet naar huis komt, maar deze morgen hebt u toch naar zijn kantoor gebeld om hem te bereiken?’ vroeg Lin.

‘Ik had zijn handtekening nodig voor een document van Sams school en vond niet dat dat kon wachten. Op zijn telefoon kreeg ik geen antwoord.’

‘En verbaast het u dan ook niet dat uw man is vermoord?’ vroeg Martin.

‘Natuurlijk wel! Misschien dringt het nog niet goed tot me door. En tegelijk ...’

Lena schudde langzaam haar hoofd.

‘Tegelijk kan ik me inbeelden dat iemand heel boos op Andrew zou kunnen worden. Hij was goed in zijn werk, maar ook hard. Af en toe kon ik zakelijke telefoongesprekken afluisteren en die verliepen niet altijd hartelijk. Ik sprak er hem ooit eens over aan en toen zei hij dat vriendelijkheid in de makelarij niet altijd de juiste tactiek is.’

‘Hadden u en uw man plannen voor het weekend?’ vroeg Lin.

‘Nee. En ik ben het hele weekend met Sam thuisgebleven. Elka was hier ook, op vrijdag en zaterdag. Zondag zijn we naar het speelplein hier in de buurt gegaan. We hebben voor de rest veel in de tuin gezeten. Het is mooi weer voor de tijd van het jaar ... O god!’

Ze bedekte weer even haar gezicht en toen ze dat weer toonde, leken haar ogen toch enigszins vochtig.

Martin en Lin stonden op.

‘Dan hebben we voorlopig geen vragen meer voor u, mevrouw Mortensen.’

Lena Mortensen stond ook op om hen naar de voordeur te begeleiden.

‘Laat u me weten wanneer ik Andrew kan zien, hoofdinspecteur?’

‘Natuurlijk,’ zei Martin.

‘Hopelijk duurt dat niet te lang.’

‘Dat zal het niet,’ zei Martin.

Martin en Lin hadden onmiddellijk behoefte aan overleg en reden naar *De Citadel*, het enige café in Immink dat ze een beetje kenden. Het café lag aan het treinstation en vanop de parking kon je de burcht op de berg zien. Martin had de klim ernaartoe één keer met zijn vrouw Sylvia gedaan en toen gezworen dat dit niet voor herhaling vatbaar was. Sylvia Banning was tien jaar geleden aan kanker gestorven, maar Martin voelde zijn benen nog tintelen, als hij aan de honderden trappen dacht.

‘Lena Mortensen is Andrew achterna gegaan en heeft hem een dolk in het hart gestoken, omdat ze genoeg had van zijn overspeligheid,’ zei Martin, nippend van zijn koffie. Die was sterk en extra stimulerend voor zijn speculerende brein. Lin, die zoals gewoonlijk thee dronk, speelde het spelletje graag mee.

‘Ze heeft Sam aan Elka’s goede zorgen toevertrouwd en dan haar plan uitgevoerd.’

‘Was dit dan gepland?’ vroeg Martin.

‘Misschien broeide de wraak al een tijd in haar hoofd en kreeg ze eindelijk de kans om die te voltrekken.’

‘Maar dat champagneglas dan? Heeft ze hem eerst een rad voor de ogen gedraaid en dan toegeslagen?’

‘Andrew heeft de champagne met die cliënt gedronken. De cliënt die meer was dan dat.’

‘Waar is het tweede glas dan? En de fles?’

‘Die heeft de cliënt meegenomen naar een andere, meer gezellige plek om verder te vieren. Maar voor Andrew daarheen kon gaan, kwam Lena eraan.’

Martin zuchtte.

‘Slaat dit ergens op?’

‘Alleen op de mogelijkheid dat Lena Mortensen haar man heeft vermoord. We verdenken de naaste verwanten van het slachtoffer, zoals flikken gewoonlijk doen.’

‘Mevrouw Mortensen leek me niet bepaald overmand door verdriet,’ zei Martin.

‘En deed geen moeite om dat te verbergen,’ zei Lin. ‘Misschien pleit dat haar wel vrij.’

‘Of: haar gedrag is een geraffineerde komedie om ons om de tuin te leiden.’

‘Zie jij haar iemand een mes in het hart duwen?’

‘Dat kan ik me zeker voorstellen,’ zei Martin. ‘En jij ook.’

‘Haar bezorgdheid om haar zoon leek me echt.’

‘Mij ook. Maar misschien vond ze dat hij beter geen overspelige vader meer kon hebben.’

‘Die au pair, Elka, zal voor haar alibi moeten zorgen. En eventueel anderen die op dat speelplein waren,’ zei Lin.

‘En, als het nodig is, zullen we ook met Sam moeten praten,’ zei Martin. Hij had in zijn carrière nog niet vaak kinderen moeten verhoren en

hoopte dat dat ook nu niet zou hoeven. Het was een delicate opdracht, waarbij één of meerdere psychologen aanwezig moesten zijn.

Ze rekenden af, verlieten het café en liepen naar hun auto's.

'Vergis ik me nu of is je rijstijl veranderd?' vroeg Martin, voor ze instapten.

'Is mijn rijstijl veranderd?' vroeg Lin.

'Je rijdt trager.'

'Daar ben ik me niet van bewust,' zei Lin.

'Ik kon je daarnet makkelijk volgen,' zei Martin. 'Vandaar ...'

'Misschien wil ik gewoon mijn hoofdinspecteur niet kwijtraken.'

'Waarvoor dank,' zei Martin. 'Tot in de Kubus!'

'Tot in de Kubus ...'

4 / oktober 2024

Ze hoorde het mes weg te gooien.

Maar wie zou het bij haar komen zoeken?

Wie zou kunnen denken dat zij, Mia Tomlin, die tien centimeter *stainless steel* in Andrews hart had geduwd? Wat had zij met makelaar Mortensen te maken? Niets toch? Het zou haar ook geen moeite kosten om dat luidop te bevestigen.

‘Ik ken die man niet.’

‘Nochtans hebben jullie elkaar onlangs ontmoet,’ zou een slimme detective zeggen.

Als die er was. Maar waarom zou die er zijn? Omdat Andrews vrouw die had geëngageerd?

‘Mijn vrouw vindt dit niet erg,’ had Andrew gezegd.

‘Dit?’

‘Ons samenzijn.’

‘Je overspel, bedoel je.’

‘Wij zien dat niet zo. Maak je geen zorgen. Het boeit haar niet wat ik doe.’

De brave vrouw. De veel te brave vrouw.

We hebben elkaar inderdaad onlangs ontmoet, meneer of mevrouw de detective. *Weer* ontmoet, moet ik zeggen, na zestien jaar. Want ik kende Andrew al in de middelbare school, toen ik zestien was en hij zeventien. We zaten niet in dezelfde klas. Hij zat een jaar hoger. En maar goed ook. Anders was er van studeren helemaal niets in huis gekomen en had ik mijn gevoelens voor hem niet geheim kunnen houden.

Tussen de honderden andere leerlingen had ik hem eerst niet opgemerkt, ook al omdat ik in mezelf gekeerd was. Een somber type. Meestal donkere kleren dragend. Naar sombere muziek luisterend.

Op een mooie meidag troonde Petra me mee naar de tribunes van het basketbalveld op school. Petra was de enige met wie ik enigszins kon opschieten. En dat is nog altijd zo. Ze woont hier niet ver vandaan. Sport interesseerde me niet, maar ik had niets anders te doen, dus ging ik maar mee. Petra had trouwens een oogje op één van de spelers. Ole, heette hij. Hij zag er niet slecht uit, maar ook dat kon me niet veel schelen, want voor jongens had ik tot dan toe geen belangstelling gehad.

Toen kwam Andrew eraan gelopen. Hij was blijkbaar te laat, want de kapitein van zijn ploeg wond er zich danig over op. Andrew haalde zijn schouders op en liet het over zich heen gaan. Die nonchalance beviel me en ik heb hem de hele match gevolgd. Hij was zeker één van de beteren, maar tegelijk minder fanatiek dan zijn medespelers. Hij leek het spel helemaal niet zo belangrijk te vinden.

Wat vond je van Ole? vroeg Petra nadien. Leuke knul, zei ik. Maar Ole was voor mij zo goed als onzichtbaar geweest.

Vanaf die dag ben ik Andrew beginnen volgen. Met mijn ogen, tijdens de pauzes op het schoolplein, maar ook enkele keren buiten de school, toen ik hem op mijn fiets achtervolgde, op weg naar zijn huis. Heeft hij daar ooit wat van gemerkt? Daar heeft hij later nooit iets van gezegd. Hij was vaak samen met vrienden en keek nooit om. Soms, als hij toch alleen was, wilde ik hem inhalen om misschien kennis te maken, maar daar had ik nooit de moed voor.

Ik was bang en haatte mezelf.

Want was ik niet degene die zich niets aantrok van wat anderen dachten? *Suicide Chick* noemden sommigen mij, nadat de lerares Godsdienst in de klas had gezegd dat ik een type was dat best wel eens zelfmoord zou kunnen plegen. Niet bepaald een educatief verantwoorde opmerking, toch? Misschien had ik naar het schoolhoofd moeten stappen of naar de klassenraad. Of had ik het aan mijn ouders moeten melden. Maar die hadden die lerares misschien wel gelijk

gegeven. Mijn ouders hadden al enkele keren geopperd dat ik naar een psycholoog moest. Of naar een psychiater. Want ze twijfelden eraan of ik me wel ‘normaal’ ontwikkelde.

Suicide Chick was verliefd. En wilde dat eerst niet toegeven. Maakte zichzelf wijs dat ze oververmoeid was en last had van een aanslepde griep. Was slapeloos. Luisterde naar *Joy Division. Love will tear us apart*. Alsof mijn grote liefde al voorbij was.

Ik bleef een week thuis en kwam mijn bed niet uit.

De dokter kon alleen een verhoogde bloeddruk vaststellen.

‘Speelt ze komedie?’ hoorde ik mijn moeder vragen.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde de dokter. ‘Vraag het haar eens.’

Maar dat deed ze niet. Ze ging klagen bij mijn vader, maar die zei dat ‘het’ wel zou overgaan. En om hen niet nog meer te alarmeren, dwong ik mezelf op te staan en me weer min of meer normaal te gedragen. Dat wil zeggen: loom en ongeïnteresseerd door de dag lopend.

‘Hoe gaat het met Ole?’ vroeg ik aan Petra, die zelf zo verliefd was dat ze niets aan mij had gemerkt. Ze had warempel een afspraakje kunnen regelen. Dus ging het goed.

Maar ik ging van binnen dood. Hoelang zou ik mijn façade kunnen ophouden?

Op een dag lazen we *Hamlet* van Shakespeare in de Engelse les. Engels deed ik graag en Hamlet vond ik wel een goed verhaal. Lekker donker en melancholisch. Natuurlijk sprak *to be or not to be* me aan. Was het niet de belangrijkste vraag in iemands leven? Sommigen van mijn klasgenoten bekeken me met een veelzeggende blik. Past wel goed bij jou, hé, *Suicide Chick*? Maar een ander fragment paste nog meer bij mij.

Hamlets gedicht aan zijn geliefde, de mooie Ophelia:

‘Doubt thou the stars are fire,
Doubt that the sun doth move,
Doubt truth to be a liar,
But never doubt I love.’

Dat was precies hoe ik me voelde. Waarom had ik dit niet geschreven? Ik probeerde zelf een gedicht te verzinnen, maar het resultaat was altijd abominabel. Dus kopieerde ik een vertaling van Shakespeares verzen, schreef die in mijn mooiste handschrift op duur papier en stak het in een enveloppe.

Was ik van plan een dwaasheid te begaan? Was ik helemaal gek geworden? Ging ik me blootgeven en belachelijk maken? Nee toch? Verscheur die enveloppe, dacht ik nog. Maar ik deed het niet. Ik wachtte op een goed moment. Moest daarvoor geduldig zijn. Trof Andrew eindelijk alleen in een gang van het schoolgebouw.

En gaf hem mijn geheim.

Natuurlijk was hij verrast. Want wie was ik? Had hij me eigenlijk al ooit opgemerkt? Natuurlijk niet! Ik liep snel van hem weg. Vluchtte. Hij riep nog: ‘Hé, wie ben jij?’

Niemand. Ik was niemand. Tenzij een zielig wicht dat dacht dat ze geliefd zou kunnen worden. Bemind.

Ik had vreselijke spijt van mijn daad. Voelde de pijn van schaamte in heel mijn lichaam. Wilde verdwijnen. Maar wilde ook niet dat mijn ouders of om het even wie iets zouden merken. Dus hield ik me min of meer ‘goed’.

Alleen Petra begon toch iets achter mijn masker te vermoeden.

Wat heb jij? Je spreekt nog minder dan anders? Is er iets gebeurd? ‘Het leven,’ zei ik, mijn sombere reputatie gebruikend. ‘Het leven gebeurt en leidt nergens heen.’

‘Onzin,’ zei Petra en nam me mee naar *The Wave*, een kroeg in de stad, populair bij jongeren. Ik ging er zelden heen. Ik had een hekel aan al

dat opgewekt, luidruchtig samenzijn. Maar ik liet me meetronen, want Petra had gelijk: ik had afleiding nodig. Natuurlijk ging ze er graag naartoe, omdat Ole er ook vaak was. Ik hoopte die zaterdagavond dat ik niet als derde wiel aan de wagen zou eindigen.

Het was zacht weer.

We gingen op het terras op de stoep zitten en dronken *Viking Pils*.

Petra vroeg me weinig, begroette vaak jongens en meisjes die langsliepen en soms met een veelzeggende blik of lach lieten blijken hoe vreemd ze haar gezelschap vonden. Het pleit voor Petra dat ze zich daar niet veel van aantrok. Maar ze praatte die avond weinig met mij. Ze hoopte waarschijnlijk dat de drukte genoeg was om me te verstrooien. Dan moest ze naar de WC en was ik even alleen.

Misschien had hij me al een tijd geobserveerd of was het toch een toeval. In elk geval stond Andrew plots aan ons tafeltje, een glimlach op de lippen, een biertje in zijn hand.

Ik dacht dat de schok mijn hart ging verlammen.

Mijn keel leek te worden dichtgeschroefd.

‘Dat gedicht vind ik ook één van de mooiste uit Hamlet,’ zei hij.

Heel even voelde ik de opwelling om te doen alsof ik niet wist waarover hij het had. Ik wilde ook weglopen. Maar ik zat op mijn stoel als versteend.

‘En je hebt een mooi handschrift. Het doet die verzen eer aan.’

‘Dank je,’ kon ik met moeite uitbrengen.

‘Alleen heb je het gedicht niet ondertekend. Daardoor weet ik je naam niet. Ik ben Andrew.’

‘Mia,’ zei ik. Het klonk als het geluid van een ezel en even dreigde ik in een hysterische lachbui uit te barsten.

‘Ik heb nu met vrienden afgesproken, Mia, maar ik wil je graag nog eens ontmoeten. Kan dat?’

‘Ja, hoor,’ zei ik hees.

‘Tot later dan.’

En weg was hij. Perfect getimed, zo leek het. Want vlak daarna kwam Petra terug. Ze verontschuldigde zich, want iemand had haar aan de praat gehouden. We dronken nog een pilsje. Petra begon over Ole, die zich die avond niet liet zien. Ik luisterde en knikte en zei ‘Mooi voor jou’, omdat ze zich nog nooit ‘zo’ had gevoeld. Op een dag overkomt het jou ook, zei ze nog. Ik sprak haar niet tegen. Durfde nauwelijks iets te zeggen uit angst dat ze wat zou merken van de schok die ik net gekregen had.

‘Ik wil naar huis,’ zei ik. ‘Je hoeft niet mee te gaan.’

Maar dat deed ze wel.

Niet veel later kende haar romance met Ole een pijnlijk einde.

Omdat ik haar niet meteen kon troosten, trokken we een tijd minder met elkaar op.

5 / woensdag, 9 oktober 2024

‘Eelco heeft zonet zijn eerste vermoedens bevestigd,’ zei Martin. ‘De rechterhartkamer van het slachtoffer is met een scherp voorwerp doorboord en dat heeft binnen de minuut tot de dood geleid.’

Martin sprak tot zijn team in hun vergaderruimte op de derde verdieping van de Kubus. Het was 11 uur ‘s ochtends. Hij en Lin hadden net de obductie bijgewoond in het Forensisch Mortuarium, dat vlakbij het politiegebouw lag. Ilja Beck, Seppe Sandberg en Hafida Mimoun luisterden aandachtig.

‘Het moordwapen was hoogstwaarschijnlijk een stiletto mes, met een lengte van minstens 10 centimeter. Eelco dacht dat de steek was toegebracht door iemand die wist wat hij of zij deed. Op de beste plek, links van het borstbeen, tussen de vierde en de vijfde rib.’

‘Door een professional?’ vroeg Ilja.

‘Dat zou kunnen,’ zei Martin. ‘Maar het gebroken champagneglas wijst erop dat die niet direct heeft toegeslagen. Andrew Mortensen heeft wel degelijk van dat glas gedronken en het lab heeft zelfs het merk van de champagne achterhaald: *Veuve Clicquot*. En: in de champagne vonden ze sporen van *Flunitrazepam*, beter bekend onder de merknaam *Rohypnol*. Ook in Andrews bloed hebben ze dat goedje gevonden.’

‘Hij is dus eerst verdoofd en dan vermoord,’ zei Seppe.

‘Dat lijkt er heel sterk op,’ zei Martin. ‘Ook in het plantsoen naast de deur hebben de forensische rechercheurs sporen van champagne in de aarde gevonden. Maar geen verdovende middelen daarin.’

‘De moordenaar heeft de rest van de fles daar weggegoten,’ zei Ilja.

‘En zijn glas meegenomen,’ zei Seppe.

‘Ik denk dat we er inderdaad van uit kunnen gaan dat de moordenaar eerst samen met Mortensen heeft gedronken,’ zei Martin.

‘Om iets te vieren?’ vroeg Hafida.

‘Dat zal Mortensen wel gedacht hebben. Hij heeft in elk geval niet gemerkt dat zijn drankje *gespiked* was.’

‘Hij heeft zich dus serieus laten misleiden,’ zei Seppe. ‘Misschien was de moordenaar geen onbekende.’

‘Misschien,’ zei Martin. ‘Je drinkt niet met om het even wie champagne in een leeg huis, veronderstel ik. Of wel?’

‘Misschien had iemand het huis gekocht en wilde hij dat bezegelen met een drankje,’ opperde Ilja.

‘Zogezegd,’ zei Seppe.

‘Inderdaad zogezegd,’ zei Ilja. ‘Want zijn echte bedoeling was Mortensen van kant maken.’

‘Of *haar* bedoeling,’ zei Lin. ‘Andrew had buitenechtelijke relaties. Ik vermoed dat hij die niet te ernstig nam. Dat kan bij één van die vrouwen slecht gevallen zijn.’

‘Wat ons bij het motief van de dader brengt,’ zei Martin. ‘Jaloezie zou er één kunnen zijn. Wat Lena Mortensen niet uitsluit. Voor zaterdag en zondag heeft ze een vrij goed alibi, voor vrijdag ligt dat anders. Ze werkte thuis, zei ze, maar het valt nog te bezien of iemand dat kan bevestigen.’

‘Mortensen had twee telefoons,’ zei Lin. ‘Eén voor zijn werk en familie en een *burner* voor zaken die hij blijkbaar strikt privé wilde houden. De FD is nog niet helemaal klaar met het uitlezen, maar Mortensen werd in elk geval vaak anoniem gebeld. Waarom die geheimdoenerij?’

‘Volgens Lena Mortensen trapte haar man wel eens duchtig op de tenen van zijn zakenpartners,’ zei Martin. ‘Ze sloot niet uit dat één van hen misschien een dodelijke wrok koesterde. Dat vind ik toch een straffe veronderstelling. Maar jij hebt één en ander over Andrew Mortensen ontdekt, nietwaar Hafida?’

‘Andrew Mortensen blijkt in het makelaarsmilieu een niet al te beste reputatie te hebben,’ zei Hafida.

‘Vier jaar geleden beschuldigden enkele collega’s hem van illegale

praktijken, zoals het witwassen van zwart geld. Dat is even in het nieuws geweest ...’

Hafida toonde een artikel uit *Het Avondblad* op het digitale bord:

‘Makelaar in opspraak wegens wanpraktijken.’

‘A.M. , een makelaar uit Immink wordt al enkele weken door collega’s uit de sector genoemd als een rotte appel in de makelarij. Hij zou bij verkooptransacties regelmatig aanzienlijke commissies in het zwart aannemen. Meneer M. ontkent de beschuldigingen en overweegt een klacht in te dienen wegens laster en eerroof ...’

Het artikel was geschreven door Caroline Jenkins, een journaliste die Martin goed kende en met wie hij zelfs even in een romantische situatie verzeild was geraakt. Uiteindelijk was er ‘niets gebeurd’ en had hij gekozen voor Sybille Van Rijnsoever, een astronome met wie hij al een tijd bevriend was geweest. Caroline had er een jaar de riem afgelegd en was de batterijen gaan opladen in één of ander Centraal - Amerikaans land, Martin vergat altijd welk. Maar sinds enkele weken was ze weer in Noordland en aan het werk.

‘Mortensen lag even serieus onder vuur,’ ging Hafida verder, ‘maar sloeg dan hard terug,’ Ze toonde een interview met de makelaar:

‘Als mijn zogenaamde confraters doorgaan met dit soort loze verdachtmakingen, wil ik graag hun deontologische boekje opendoen. Daar staan veel meer spannende verhalen in dan in het mijne ...’

‘Niet lang daarna zijn de aanvallen van de NVM tegen Andrew Mortensen gestopt. Ongetwijfeld heeft er ook bij die organisatie meer dan één boter op het hoofd ...’

‘De NVM?’ vroeg Seppe.

‘De Noordlandse Vereniging van Makelaars,’ zei Hafida. Tachtig procent van de makelaars is erbij aangesloten. Mortensen was dat niet. Hij hield blijkbaar teveel van zijn vrijheid.’

‘Het is dus niet denkbeeldig dat er in dat milieu iemand rondloopt met moorddadige haatgevoelens,’ zei Martin.

‘Of iemand die in Mortensen een te grote concurrent zag en besloot hem uit de weg te ruimen,’ opperde Ilja.

‘Zakelijk en koelbloedig? Dat is ook mogelijk,’ zei Martin.

‘Die Rohypnol wijst ook op list,’ zei Lin. ‘En niet op bruut geweld. Dat kan betekenen dat de dader fysiek zwakker was dan Mortensen en Mortensen eerst moest neutraliseren voor hij of zij hem kon vermoorden.’

‘Denk je dan eerder aan een vrouw?’ vroeg Ilja.

‘Mannen kunnen ook listig zijn,’ zei Lin.

‘Dat kunnen ze zeker,’ zei Martin. ‘We moeten een open geest houden. Maar er zijn toch drie pistes die we moeten onderzoeken. Een zakelijke partner of concurrent die Mortensen wilde uitschakelen. Lena Mortensen die genoeg had van de escapades van haar man. En de piste van een ex-vriendin of minnares die de beëindiging van hun affaire slecht verteerde.’

6 / mei 2008 en later

‘Ik wil later niet zomaar om het even welke job doen,’ zei Andrew.

‘Ik wil op de één of andere manier mensen helpen. Misschien word ik wel kinderoncoloog. Kanker bij kinderen is toch het vreselijkste wat er is?’

‘Er is veel vreselijks in de wereld,’ zei Mia. ‘Jobmogelijkheden genoeg.’ Het was volop lente en ze lagen onder een boom op een grasheuvel, vanwaar ze de burcht van Immink konden zien.

‘Bioloog is ook een mogelijkheid,’ zei Andrew. ‘En dan voor Greenpeace gaan werken of het WWF. Maar eerst een jaar reizen om met mijn eigen ogen te zien hoe het er in de wereld aan toe gaat. Levenservaring opdoen. Belangrijk. En waarom zou jij niet meegaan?’

‘Dat zouden mijn ouders niet goedkeuren.’

‘Als je achttien bent, hebben ze niets meer over je te zeggen.’

‘Zo simpel is het bij ons niet. Ik heb ook het geld niet voor zo’n reis. Misschien kan ik niet eens verder studeren en moet ik meteen aan de slag. *Nine to five*, tot aan mijn pensioen.’

‘Geloof ik niks van. Daarvoor ben je te ...’

‘Wat?’

‘Nobel.’

‘Nobel? Dat heeft nog nooit iemand over me gezegd.’

‘Je bent nog veel meer dan dat.’

Andrew boog zich over haar heen, schermde haar af van de zon en de wereld en was het antwoord op al haar vragen en twijfels. Enkele weken lang wist ze zeker dat liefde bestond. Dat ze zoet kon zijn, ondanks het onbekende pad dat ze insloeg. Ze was nog nooit intiem met een jongen geweest, omdat ze daar nog nooit naar verlangd had. Andrew maakte haar lichaam wakker en ze gaf zich aan hem, onbevreesd, omdat hij zacht was, nieuwsgierig en respectvol.